

Дзвінок на номер поліції був зафіксований о 19:47 23 лютого. Жіночий голос по мобільному телефону схвильованим тоном просив відправити патрульну машину до віддаленого фермерського будинку, який стояв за кілька кілометрів від міста.

У той момент по всьому району вирувала сильна гроза.

На запитання оператора про причину виклику жінка відповіла, що на територію ферми проник чоловік. Він стояв на вулиці, під дощем, у темряві. Її чоловік вийшов, щоб переконати його піти звідти, але зловмисник і слухати не хотів. Він просто стояв і мовчки дивився на будинок.

Жінка не змогла описати незнайомця, через те що з того місця, де вона стояла, частково через завісу ревучої води, вона ледве могла розгледіти його у спалахах блискавки. На завершення вона сказала, що незнайомиць приїхав на старому зеленому універсалі і що її дві маленькі доньки налякані.

Оператор записав адресу і запевнив, що направить когось перевірити, але повідомив жінку, що через погані погодні умови їм надходить величезна кількість дзвінків про аварії та повені. Тож їм доведеться набратися терпіння.

Перша вільна патрульна машина з'явилася лише о п'ятій годині ранку наступного дня, тобто за дев'ять годин після виклику. Поліцейським знадобилося багато часу, щоб дістатися до місця події, частково через те, що вночі потік вийшов з берегів і затопив дорогу в кількох місцях. Поліцейські, які прибули невдовзі після світанку, побачили цілковито мирну картину.

Типовий дерев'яний фермерський будинок, пофарбований у білий колір, із сараєм для зберігання яблук поруч. Велетенський платан відкидав тінь на подвір'я. Під верандою стояло крісло-гойдалка, а до сараю з інструментами притулилися два однакові рожеві велосипеди. На поштовій скриньці, пофарбованій у темно-червоний колір, було написано «СІМ'Я АНДЕРСОН».

Ніщо не віщувало нічого поганого. За винятком хіба що тиші, яку переривав лише безперервний гавкіт безпородного пса, прив'язаного довгим повідцем до будки.

Поліцейські голосно покликали мешканців, але не отримали жодної відповіді. Оскільки нікого не було вдома, вони вирішили, що більше не потрібні. Про всяк випадок перед тим, як розвернутися й піти, один із них піднявся сходами ганку, щоб постукати у вхідні двері. Він помітив, що вони були лише причинені. Зазирнувши всередину, він побачив великий безлад.

Зв'язавшись по рації з поліцейським відділком, поліцейські зайшли всередину, щоб перевірити.

Вони побачили перекинуті столи та стільці, зламані меблі й килим з битого скла на підлозі. Але ситуація на верхньому поверсі була ще гіршою.

Усюди була кров. Червонувата рідина, що вже застигла, просочила простирадла й подушки в спальнях. Повсякденні речі — капці, щітку для волосся, обличчя ляльок у дитячій кімнаті — покривали бризки. Підлогою тягнулися довгі сліди, а по стінах усюди були

відбитки рук — сліди відчайдушної спроби втечі. Сцена групового вбивства. Але особливо занепокоїло офіцерів те, чого вони не знайшли.

Тіл не було.

У цьому будинку від чотирьох членів сім'ї — батька, матері й восьмирічних сестер-близнючок — залишилися лише фотографії в рамках, розвішані на стінах. Судячи із цих усміхнених облич, Андерсони, ймовірно, були свідками власного вбивства.

Близько восьмої години ранку цей віддалений клаптик сільської місцевості заповнили співробітники поліції.

Поки оперативні працівники із собаками, навченими шукати тіла, прочісували навколишню територію і кожну природну щілину в пошуках будь-яких останків, бригада судмедекспертів намагалася проаналізувати хаос, який панував усередині фермерського будинку, та відтворити те, що сталося.

Водночас було розпочато масоване полювання на людину. У центрі уваги був незнайомец, про якого пані Андерсон кількома словами розповіла по телефону. Про нього була відома лише його стать. Жодного опису, навіть короткого, жодної деталі, яка б могла привести до його ідентифікації. Єдиною доступною інформацією був згаданий жінкою старий універсал. Але за відсутності номерного знака або моделі це не могло вважатися реальною зачіпкою.

До полудня у ЗМІ з'явилося скупе повідомлення про те, що сталося і відбувається далі. Цього було достатньо, щоб викликати цікавість громадськості. На час вечері Карл, Фріда й маленькі Євгенія та Карла перестали бути нікому не відомою маленькою сім'єю — вони стали головними героями події, яка вже тримала в напруженні мільйони людей по всій країні.

Таємниця зниклої родини.

Подія була ще привабливішою через те, що Андерсони переїхали в сільську місцевість, відмовившись від технологій. У них не було ні електрики, ні інтернету, ні навіть телефону. Єдиним винятком був мобільний телефон, який мав використовуватися лише в надзвичайних ситуаціях і фактично був використаний лише один раз — для виклику допомоги.

Небагатьох відомих моторошних подробиць цієї справи в поєднанні з упевненістю в існуванні монстра, який досі перебуває на волі, було достатньо, щоб посяяти сліпий та ірраціональний страх у суспільній свідомості. Ніхто не міг уникнути тривоги, що інцидент може якимось робом повторитися. Уся громадськість вимагала якнайшвидшого завершення розслідування, у тому числі, звісно, затримання винуватця.

Але поліція не мала жодних відповідей, окрім очевидних. Незважаючи на залучені сили й засоби, єдиний висновок, до якого прийшли слідчі, полягав у тому, що вбивця скористався зеленим універсалом, щоб забрати трупи із собою — одному Богу відомо для чого. Занадто мало, щоб сподіватися на швидкий результат.

Слідчі вважали ймовірним, що злочинець, який вдерся до будинку Андерсонів, уже встиг позбутися автомобіля, але вони спробували відстежити його за записами вуличних камер, зробленими за кілька годин до і після дзвінка синьори Андерсон. Поліцейські поклалися на той факт, що, оскільки це була стара модель автомобіля, вона не вислизне від уваги. Крім того, був створений спеціальний номер для збору інформації про всі випадки появи старих зелених універсалів. Як і слід було очікувати, дзвінків від громадян було багато, але більшість із них були безпідставними.

За винятком одного.

Пізно ввечері анонімний дзвінок повідомив про зелений «фольксваген пассат» 1997 року випуску, припар-

кований у районі старої бойні на території покинутого складу. Коли прибули агенти поліції з кінологами, щоб перевірити автомобіль, вони побачили крізь вікна багато крові, що просочувала оббивку салону.

Вони широко відчинили дверцята великого багажника, готуючись до жахливої знахідки, але там також не було жодних слідів тіл.

Коли поліцейські готувалися оточити периметр, щоб дати змогу криміналістам працювати на новому місці злочину, собаки раптом почали гавкати.

Вони відчули чийсь присутність на бойні. Менш ніж за тридцять хвилин увесь район був оточений кордоном безпеки.

Незабаром після цього спецпризначенці провели рейд по території. Це була масштабна операція, у якій брали участь десятки чудово екіпірованих бійців. Команди розділилися, прочісуючи кожне приміщення, кожну можливу схованку. Важкий тупіт чобіт, гавкіт собак і крики бійців наповнювали покинуте місце відлунням. Аж поки один з агентів не передав по рації, що «на третьому поверсі щось є». Тоді підрозділи зустрілись у вказаному місці.

У темній кімнаті серед завалів старих комп'ютерів та інших електронних компонентів, які вже не працювали, стояв чоловік, на диво нерухомо, обличчям до стіни із чорних моніторів. Він був без одягу. Чоловік підняв руки на знак того, що здається, і повільно повернувся до офіцерів, які наставили на нього штурмові гвинтівки й засліпили потужними ліхтарями.

Окрім незвичайності схованки, де він перебував, поліцейських одразу ж вразили дві речі. Його вік було неможливо визначити. І його тіло було повністю вкрите татуваннями, включно з обличчям і безволосим черепом.

Числа.

Чоловік не чинив опору, без жодного слова дозволив надіти на себе наручники. Поруч із ним лежав невеличкий серп, вимазаний кров'ю. Імовірно, знаряддя вбивства. Затримання головного підозрюваного відбулося трохи більше ніж за сорок вісім годин після того, як місіс Андерсон покликала на допомогу.

Після початкового збентеження слідчих настало швидке й незрозуміле розв'язання справи — хоч і за допомогою наводки. Начальник поліції публічно подякував безіменному громадянину за його служіння правосуддю й оголосив перед лісом мікрофонів, що ще одна партія проти зла була виграна. Жахлива смерть Андерсонів була тепер для всіх розв'язаним питанням, навіть за відсутності тіл. Але з арештом татуйованого чоловіка порядок і безпека були відновлені, а населення могло зітхнути з полегшенням.

Нарешті етап слідства закінчився, і тепер, як і годиться, настав час співчуття та молитви за жертв, де б вони не були.

Ніхто не міг собі уявити, що натомість настане час страху.

ЕНІГМА

1

Лист прийшов вчасно, як і кожного лютого.

Щоразу його зміст був більш-менш однаковим. Її повідомляли, що клінічна картина не змінилася і що на цей час немає жодних суттєвих ознак, які б дали змогу спрогнозувати, як розвиватиметься ситуація. Особа, яка складала висновок, завжди закінчувала його з однаковим виразом: «Загальний стан пацієнта залишається незмінним».

Цей вирок був тонкою пропозицією вирішити, чи продовжувати ще на рік процедури штучного дихання та годування, чи раз і назавжди покінчити із цим рослинним життям.

Міла поклала листа в шухляду й подивилася на краєвид за вікном кухні. Призахідне сонце набувало дивних сірих відтінків у своєму віддзеркаленні на озері, а Аліса ганяла листя на лісистій галявині за кілька метрів від причалу. Зима вже давно оголила дві липи над будинком. Хтозна, звідки взялося це сухе листя — можливо, з густого лісу, що оточував м'яву гладінь зеленої води.

На Алісі був теплий светр і шарф, який розвівався разом з її рудим волоссям. Від холоду перехоплювало дихання, але вона здавалася щасливою. Тим часом Міла насолоджувалася домашнім теплом. Вона запікала овочі на вечерю, а в духовці стояв яблучний пиріг, який